

o věc již právoplatně rozhodnutou a tím v tomto exekučním řízení vyřízenou. Padá též v úvahu, že pro posouzení, pokud ty které věci jsou straně povinné, po případě jejím členům rodinným (a čeledí), žijícím s nimi ve společné domácnosti po rozumu § 251 čís. 1 ex. ř., nevyhnutelně potřebné, rozhodnou jest doba jich zabavení, v kteréžto příčině bylo již vydáno shora citované právoplatné usnesení ze dne 26. června 1930 (srov. rozh. nejv. soudu citovaná na str. 883 Hartmannova vydání ex. řádu, čsl. kompas 1925 a sb. n. s. čís. 7893 a 8257). Jest dále uvážiti i to, že mezi rodinné členy povinné strany nelze čítati dospělého syna, který má samostatné povolání a vlastní rodinu, byť by snad byl i toho času bez zaměstnání a uchýloval se tu do domácnosti k povinné straně, neboť by se tím okruh věcí z exekuce podle zákona vyloučených rozšiřoval nad míru zákonodárcem zamýšlenou a nelze proto extensivním výkladem jej takto rozšiřovati. Třebaže tedy jest mezi členy rodiny čítati osoby uvedené v § 40 obč. zák. (srov. Dr. Steinbacha vysvětlivky k § 2 zák. ze dne 10. června 1887 čís. 74 ř. zák., str. 19 a Neumannův Komentář v § 251 ex. ř.), jest nicméně přihlížeti i k druhé okolnosti v § 251 čís. 1 ex. ř. uvedené, by totiž osoby ty tvořily skutečné rodinné společenství s dlužníkem, a to, jak již uvedeno, v době exekučního zájmu. V napadeném usnesení uvádí prvý soud, že šetřením bylo zjištěno, že se syn povinné strany nastěhoval k povinné straně teprve asi před půl rokem a že půjde od ní zase pryč, míní však, že lze míti zcela důvodně za to, že u povinné strany bydlí trvale, neboť nelze prý předpokládati, že by více než půlroční pobyt byl jen občasným přespáním, a proto soudí, že jest zabavenou pohovku z exekuce vyloučiti, ježto výkonným orgánem bylo na místě samém zjištěno, že povinná strana má mimo pohovku, na níž sama spí, ještě tři postele, kterých používá syn dlužnice se svou manželkou a se dvěma dětmi. Leč názor ten jest podle mínění rekursního soudu vzhledem k úvahám shora vysloveným nesprávný, neboť klade jednostranně váhu na nynější bydlení syna dlužnice a jeho rodiny u dlužnice v době nového jejího návrhu na vyloučení pohovky z exekuce, a mohl by vésti k obcházení zákona, že by dlužník mohl pozdějším přibráním svých členů rodinných, jinde žijících k dočasnému pobytu u něho docíliti toho, by předměty v § 251 čís. 1 ex. ř. uvedené byly na újmu vymáhajících věřitelů z exekuce vůbec vymknuty.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu poukázav k důvodům rekursního soudu.

Čís. 11608.

Poškozený, jenž spoluzavinil škodnou příhodu, nemůže se domáhati náhrady škody na nedospělci (§ 1308 obč. zák.).

Pokud jest uložiti nedospělci (§ 1310 obč. zák.) jen částečnou náhradu způsobené škody.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1932, Rv I 378/31.)

Nedospělý (v době úrazu) žalovaný srážel klackem kaštany, při čemž zasáhl nedospělého tehdy žalobce do oka a poranil ho. Žalobní nárok na náhradu škody uznal procesní soud své stolice důvodem po

právu. O d v o l a c í s o u d vyhověl odvolání žalovaného potud, že uznal žalobní nárok po právu jen z polovice. D ů v o d y: Prvý soud výpovědi svědka Sch-a i obou nezletilých stran správně zjistil, že žalobce a svědek Sch. přišli na promenádě kaštanové k žalovanému Janu P-ovi, že krátký čas byli v bezprostřední blízkosti P-ově a že se tento právě v tomto okamžiku rozpřáhl, maje v ruce klacek k hodů do kaštanového stromu, a že tedy byli v tom okamžiku všichni tři hoši pohromadě. Bylo proto nebezpečí, že P., hodí-li klackem, může zasáhnouti některého z chlapců stojících v blízkosti. Správně též usoudil první soud, že bylo požadavkem nejednodušší pozornosti, by se P. před hodem ohlédl, než se k hodů klackem rozpřáhl, a, kdyby tak byl učinil, byl by musil poznati, že v blízkosti stojí chlapci a byl by mohl tudíž od nebezpečného hodu upustiti. Až potud jest usuzování prvního soudu správné. V tom, že tak neučinil, dopustil se nedopatření a zavinění podle §§ 1297 a 1295 obč. zák. a jest proto žalobce oprávněn domáhati se na žalovaném Janu P-ovi náhrady škody. Avšak onen výsledek, tělesné zranění žalobce, nebylo způsobeno jen opomenutím žalovaného, nýbrž zúčastnil se na něm dílem i žalobce. Neboť touže svědeckou výpovědí svědka Sch. zjišťuje odvolací soud, že, když se Sch. a žalobce v R. k P-ovi blížili, viděli, že se chystá klackem $\frac{1}{2}$ m dlouhým a 4 cm tlustým sraziti kaštany se stromu a že žalobce, ačkoliv tento počín žalovaného viděl, postavil se za něho do vzdálenosti 1 m obličejem k záďm žalovaného a musil tudíž viděti počínání žalovaného a též již předem o něm věděl, jak zjišťuje odvolací soud dále z jeho vlastní výpovědi jako strany, že žalobce viděl již před osudným hodem, že P. sráží klackem kaštany se stromu. Přes to vše se postavil žalobce na 1 m za záda žalovaného, ač viděl, že se neobráti před hodem, a že tedy tato vzdálenost 1 m jest pro žalobce nebezpečná a také skutečně byla. Měl-li žalovaný Jan P., který v den úrazu žalobcova byl jedenáctiletý, míti takový stupeň píle a pozornosti, by sebral, že s jeho jednáním jest spojeno nebezpečí pro hochy v jeho blízkosti, měl i žalobce, jenž v den příhody byl dvanáctiletý, a tedy o jeden rok starší, než žalovaný, za týchž okolností míti tolik píle a pozornosti, by se nestavěl do tak nebezpečné blízkosti za záda klackem házejícího, který, neohlédnuv se, ani nevěděl, že žalobce jest tak těsně za ním, kdežto žalobce tuto nebezpečnou blízkost i nebezpečné počínání si žalovaného přesně před sebou viděl. Byla tudíž činnost, pokud se týče opomenutí žalobcova při příhodě právě tak veliká jako opomenutí žalovaného, a jest proto i k těmto zjištěným okolnostem vzíti patřičný zřetel a děliti vinu podle § 1304 obč. zák. mezi obě strany stejným dílem.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání ani té ani oné strany.

D ů v o d y:

Především jest si vyjasniti právní podstatu věci. Odvolací soud jest právního názoru, že škodnou příhodu zavinily obě strany rovným dílem, a proto určil, použiv ustanovení § 1304 obč. zák., poměr jejich zavinění polovicí. Podle § 1308 obč. zák. nemůže se však poškozený domáhati náhrady na nedospělci, dal-li sám j a k ý m k o l i v zaviněním podnět ke

škodné příhodě. Kdyby byl správný právní názor odvolacího soudu, že i poškozený Rudolf R. spoluzavinil škodnou příhodu, musilo by to důsledně vésti k zamítnutí žaloby proti nedospělému Janu P-ovi. Ustanovení § 1304 obč. zák. o dělené vině, podle něhož odvolací soud případ posuzuje, by tu vzhledem ku předpisu § 1308 obč. zák. nepřicházelo v úvahu. Než odvolací soud nesouhlasí s právním názorem odvolacího soudu, že poškozený Rudolf R. spoluzavinil škodnou příhodu. Odvolací soud spatřuje jeho spoluzavinění v tom, že, ačkoliv viděl již před osudným hodem, že P. sráží klackem kaštany se stromu a že se opět k tomu chystá, postavil se za něho v nebezpečné vzdálenosti 1 m obličejem k jeho zádům. Uváží-li se však, že R. byl v době příhody teprve dvanáctiletý, nelze seznati, že nebezpečí bylo pro něho při vynaložení pozornosti a opatrnosti, kterou jest u hochů jeho věku předpokládati, předvídatelné, an nestál těsně za zády žalovaného, nýbrž ve vzdálenosti 1 m. Jest proto vyloučiti spoluzavinění poškozeného na škodné příhodě. Přes to však odvolací soud nepochybil, uznáv, že žalobní nárok jest důvodem po právu jen polovicí. Věc jest posouditi podle § 1310 obč. zák. Podle tohoto zákonného ustanovení nemusí soudce uložit nedospělci v případech v tomto paragrafu uvedených celou náhradu škody, nýbrž může, uváže všechny okolnosti, uznati jen na její část. Náhradní nárok proti nedospělému škůdci jest podpůrný, jsa vázán podmínkou, že poškozený nemůže obdržeti náhradu na osobách dozorcích podle § 1309 obč. zák. Ježto v souzeném případě bylo právoplatně uznáno, že žalobní nárok na náhradu škody proti spolužalovaným rodičům nezletilého Jana P-a není po právu, jest tím ona předurčující otázka již vyřešena. Zavinení žalovaného spatřuje odvolací soud právem v tom, že se před hodem klackem neohlédl, nestojí-li někdo v jeho blízkosti. Takovou pozornost a dbalost lze požadovati i na hochu ve věku žalovaného (11 roků). Uváží-li se však, že žalovaný nezpůsobil R-ovi poranění úmyslně a že jeho neopatrnost nelze označiti ani za hrubou (§ 1324 obč. zák.), neboť nebylo prokázáno, že věděl, že R. stojí za jeho zády, bylo na místě a spravedlivé, by byla žalovanému uložena náhrada jen částečná. Jako přiměřenou a slušnou (§ 1310 obč. zák.) uznává odvolací soud polovinu, jak uznal i odvolací soud, ovšem z jiných důvodů, jež jak dovedeno, odvolací soud nesdílí.

Čís. 11609.

Říšskoněmecký rozsudek pro zmeškání není v tuzemsku vykonatelný, nebyla-li žalovanému doručena žaloba s obsílkou, nýbrž jen vyzvání, by převzal spis německého soudu bez bližšího označení, co obsahuje. Nejde o vstup žalovaného do sporu, byl-li podán proti rozsudku pro zmeškání jeho jménem odpor osobou, jež nebyla vykázána jako jeho plnomocník. Lhostejno, že k jednání o odporu byl obeslán žalovaný k rukám tohoto svého domnělého zástupce a napotom i žalovaný sám, nedostavili-li se k tomuto jednání ani žalovaný ani jeho zástupce.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1932, Rv I 562/31.)